

Podcastin tekstivastine

Mentorointituumailuja, jakso 6 – Mentorointia arjessa – kehityspolkuja ja etsimistä

Keskustelijat: Lehtori Ari Hyyryläinen, lehtori Heidi Neuvonen ja digitaalisen markkinoinnin asiantuntija Kati Poikonen Jyväskylän ammattikorkeakoulusta

”Instrumentaalimusiikkia”

Ari: Tervetuloa Kati ja Heidi tuumailemaan mentorointiin liittyviä asioita. Hienoa, kun pääsitte paikalla.

Kati: Kiitoksia.

Heidi: Kiitos.

Ari: Joo, nyt meillä on tässä hetki aikaa jutella teidän kanssa siitä teidän mentorointimatkasta ja mentorointiasioista. Mutta ennen kuin siihen mennään tarkemmin, niin ketä tänne on pöydän ääreen tullut. Kerrotko Kati hieman omia taustojasi?

Kati: Joo, mä oon Poikosen Kati ja oon täällä Jyväskylän ammattikorkeakoulussa digitaalisen markkinoinnin asiantuntijana, eli työskentelen tuolla viestintäpalveluissa.

Ari: Ja sitten meillä on täällä Heidi.

Heidi: Joo, mä oon Heidi Neuvonen ja mä työskentelen tuolla liiketoimintayksikössä lehtorina ja opetan markkinointia ja strategista johtamista ja ohjaan paljon opinnäytetöitä.

Ari: Niin kuin näistä teidän työtaustoista äkkipäätään voi ehkä tulkita, niin te ette tee siis samoja töitä, mutta tämän mentoroinnin tiimoilta te olette tehneetkin jotain tämän syksyn aikana yhdessä. Mistä tämä Kati sai alkuunsa? Miksi sä läksit mukaan tämmöiseen mentorointiohjelmaan?

Kati: No se tapahtui sillä tavalla aika loppujen lopuksi nopeasti ja intuitiivisesti, että olin yhdessä tällaisessa aamuinfossa, missä muistuteltiin, että mentorointiinhan nyt voi vielä ja kannattaa hakea. Ja jotenkin innostuin siinä hetkessä siitä, että tämä voisi olla

nyt semmoinen juttu tässä kohtaa mun Jamk-uraa, joka on siis kestänyt sellaisen ehkä yhdeksän vuotta. Ja tässä nykyisessä roolissa on siis ollut nelisen vuotta tässä nykyisessä tiimissä. Lähdin silloin ehkä sellaisesta ajatuksesta, kun viime vuodet on tässä työskennellyt meidän opiskelijoiden kanssa, eli some-lähettilästiimin kanssa, että olisi aika hyvä vaihtaa ajatuksia jonkun opetuspuolen henkilön kanssa siitä teemasta. Mutta ehkä tuossa myöhemmin voidaan palata siihenkin, että se alkuperäinen ajatus oli vähän sellainen sisäänheitto-ajatus loppujen lopuksi. Ja me ollaan sitä kyllä sivuttu, mutta tämä polku on kyllä johtanut vähän jo muihinkin suuntiin. Ja se, miten sitten Heidiin tässä törmäsin ja tutustuin, niin tapahtui niin, että mulla on kollegoja, jotka tuntevat Heidin, tai meillä on siis yhteisiä tuttuja, jonka kautta tämä sitten tapahtui. Eli kyselin yhdeltä jamkilaiselta, jonka hyvin tunnen, että mitä ajattelet, että ketä mun kannattaisi pyytää mentoriksi. Että tällaiseen olisin lähdössä mukaan, mutta olen vielä miettimässä sitä, että kuka olisi mun mentori. Saman tien sain Heidin nimen tietää ja laitoin viestiä, että miten sopisi tällainen prosessi tähän syksyyn.

Heidi: Joo, ja kun mä sain sen viestin, niin mä en hetkeäkään miettinyt sitä asiaa, vaan mä ajattelin heti, että joo, tämä on tosi hyvä juttu. Se johtuu varmaan siitä, että mulla on tosi pitkä työkokemus ja monelta eri alalta. Mun isä on ollut yrittäjä, hän on perustanut semmoiset kuin Tana-yhtiöt ja mä olen siellä jo ihan, voi sanoa lapsesta asti ollut töissä. Ja sitten ollut liike-elämässä muutenkin pitkään ja täällä Jamkissakin niin kuin kahdessa eri vaiheessa, että mä olin välillä semmoisen pienen yrityksen toimitusjohtajanakin. Mä oon nähnyt tosi paljon muutoksia, nähnyt myös miten liiketoiminta on muuttunut, miten teknologia on vaikuttanut ja sitten myös miten markkinointiala on muuttunut. Jotenkin koen, että on hienoa, että pääsisi sitä perspektiiviä, mikä mulla on, jakamaan jonkun toisen kanssa. Kiitos, että pyysit Kati.

Ari: No niin, tämä onkin mielenkiintoinen asetelma, monellakin tavalla mielenkiintoinen asetelma. Kerrotteko vähän siitä, että mitä se on sitten ihan käytännössä ollut tämä mentorointiprosessi teille? Te olette tänä syksynä, nyt edetään marraskuun loppua, niin te olette tänä syksynä toimineet tai olleet parina. Mitä te olette oikein tehneet? Mitä se on käytännössä ollut?

Kati: No aloitettiin siis siitä, että osallistuttiin niihin yhteisiin tähän mentorointiprosessin aloittaviin tapaamisiin. Ja todettiin siinä, että kun me ei siis tunneta ennestään ollenkaan, eli lähdetään siinä mielessä ehkä jotain toista mentori-aktori-paria kauempaa, että on tärkeää tavata tietenkin säännöllisesti mentoroinnin merkeissä, mutta myös vähän silleen rennomminkin. Eli me ollaan käytännössä siis noin kolmen viikon välein, meillä on tunnin mittainen tällainen mentorointiaika varattuna ja sitten

niiden välissä me ollaan pyritty käymään lounaalla kerran. Ja melko hyvin ollaan onnistuttukin.

Heidi: Joo kyllä ja sitten mun markkinoinnin opiskelijat itse asiassa myös haastatteli Katia yhteen tehtävään ja se meni kanssa oikein hyvin. Ja mä ylpeänä sanon, että mä oon hänen mentori tässä mentorointiohjelmassa.

Ari: Ja tämä on ollut tämän syksyn tämä rytmi. Onko tarkoitus jatkaa samalla tavalla vielä niin kuin talven yli vai onko tällainen minkälainen suunnitelma sinnepäin?

Heidi: Kyllä se on toiminut niin hyvin, että kyllä haluaisin jatkaa sekä niitä mentorointitapaamisia, mutta myöskin niitä epävirallisia tapaamisia.

Kati: Joo, ja kuulostaa hyvältä, eiköhän me sillä edetä.

Ari: Eli kun tässä on ollut tämmöiset ns. viralliset tapaamiset ja epäviralliset tapaamiset, niin mikäs näiden tapaamisten ero on sitten ollut?

Heidi: No niissä epävirallisissa tapaamisissa on ollut ehkä jotain muitakin ihmisiä siinä läsnä. Ja me ollaan pyritty sitten puhumaan vähän muista asioista, että me opitaan tuntemaan toisemme henkilöinä.

Kati: Joo ja sitten niissä ei meillä tavallaan ole sellaista ylöskirjattua agenda ole niissäkään varsinaisissa mentorointitapaamisissa. Mutta ne on toisenlaisia, hyvin luottamuksellisia ja semmoisia, vakavampi on ehkä väärä sana, mutta mentorointikeskusteluja eri tavalla kuin semmoinen kevyt lounaskeskustelu, että mitenäs joulusuunnitelmat etenee.

Heidi: Olisiko syvällinen?

Kati: No syvällinen varmaan joo.

Ari: Jos ajattelee tätä tämän tyyppistä työskentelyä, mitä nyt tässä kerrottiin, niin onko siinä joku asia ollut sellainen, joka yllätti teidät, kun olette nyt tavannut muutamia kertoja.

Heidi: No mut on yllättänyt sillä tavalla, että mä ajattelin, että mentori antaa sille mentoroitavalle. Mutta mä oon saanut itse, tuntuu, että vähintään yhtä paljon itselleni. Se on ollut hyvin semmoinen avartava ja rikas kokemus. Ja mä saan semmoista tämän päivän näkemystä ja tietoa. Ja mä oon jopa sitä heti sitten mun omassa työssä soveltanutkin. Että mä heti tein semmoisen oppimistehtävän opiskelijoille sen jälkeen, kun meillä oli Katin kanssa ollut yksi mentorointitapaaminen ihan niistä keskusteluista inspiroituneena.

Ari: Eli sä oot soveltanut omaan työhösi suoraan niitä ajatuksia, mitä sieltä on tullut

Heidi: Olen, olen.

Ari: Aika hienoa. Sehän on just sitä, mitä voi parhaimmillaan olla. Tavallaan mentorikin saa jotain, jota voi soveltaa sinne omaan työhön ja sitä kautta rikastaa niitä asioita.

Heidi: Kyllä, se liittyy tähän tekoälyyn, koska se kehittyy niin valtavaa vauhtia. Halusin heti sen tuoda sitä käytännön työhön ja antaa opiskelijoille juuri sitä tämän päivän tietoa.

Ari: Miten Kati sinä olet kokenut omasta näkökulmastasi nuo teidän keskustelut?

Kati: No kun kysyit tuossa, että mikä on yllättänyt tässä prosessissa, niin mä en ole siis mitään muuta olekaan kuin jatkuvasti yllättynyt. Sekin, että mä jotenkin ajattelin, että se opiskelijoiden kanssa työskentely on se juttu, mutta nyt mä – täytyy sanoa, että mun tavoitteet tälle prosessille on jotakuinkin erilaisia, enkä mä osaa edes sanottaa välttämättä, mitä ne on. Eli tästä saa omaan arkeen sellaista tuulettamista ja semmoista, että kun joku toinen katsoo ja keskustelee ja sanoitat vaikka omaa osaamista tai tekemistä jollekin muulle. Niin kyllä se tässä kohtaa esimerkiksi, kun on nyt nämä yhdeksän vuotta täällä ollut, niin se tekee kyllä ihan tosi hyvää. Siitä tulee semmoista happea sinne maanantaista perjantaihin, että jotenkin se on yllättänyt, että miten jotenkin iso asia sekin on. Yksi mikä on minusta tosi yllätys, tai en tiedä, no yllätys ehkä sekin, että miten nopeasti on syntynyt semmoinen luottamuksen taso henkilön kanssa, jota ei tunne aikaisemmin. Niin meillä on kyllä silleen hyvin osunut tämä valinta tässä kohdalleen, että kun lähdettiin ihan sieltä, että ollaan nyt tuolla käytävillä nähty, mutta että ei olla varmaan missään samassa porukassa muuten oltu.

Ari: Pystyittekö pikkasen avaamaan sitä alkuvaihetta, että mistä se mahtoi lähteä tulemaan se luottamus? Mitä tapahtui siinä alussa, että teille syntyi tuommainen luottamussuhde? Toki ymmärrän, että se voi liittyä ihan teidän persooniin ja näin poispäin, mutta teettekö te jotain ikään kuin tekoja sen eteen, että sitä luottamusta syntyisi.

Heidi: Mä luulen, että aika paljon liittyy myöskin siihen, että me kuitenkin nähdään tätä työelämää samalla tavalla ja meidän markkinointia. Ehkä kun markkinointiala kohtaa aika paljon haasteita, paineita. Sitä ei välttämättä ymmärretä, mitä siinä tehdään, mitä se ala pitää sisällään, miten merkityksellistä se on. Kuinka moni täällä Jamkissakaan voi sanoa, että jos ei ole markkinointitehtävien kanssa tekemisissä, että ymmärtää, mitä täällä Jamkin markkinoinnissa tehdään. Niin ehkä se, että löytyi joku semmoinen pari,

jonka kanssa voi keskustella näistäkin asioista ja saada niille tukea ja ymmärrystä. Näin mä ehkä ainakin nyt näin äkkisiltään tämän asian kokisin.

Kati: Joo, se on tavallaan semmoinen kuulluksi ja ymmärretyksi tulemisen tunne, mikä on varmaan tosi jotenkin iso asia ihmiselle, että sellainen on. Ja sitten musta se on kyllä pitkälti myös sitä, että antaa itselleen luvan luottaa ja tavallaan altistaa itsensä sille, eikä jotenkin kovin pintapuolisesti. Ainakin tämän tyypisessä mentorointisuhteessa, mikä meillä tässä on, niin se on tosi olennaista, koska eihän sillä keskustelulla sitten olisi merkitystä eikä väliä, jos se jäisi semmoiselle kovin, että ei heittäytyisi siihen mukaan.

Ari: Jos tekin olisitte pelkästään tämän lounaskeskustelujen ympärillä ollut, niin voisipa olla toisenlainen juttu varmaan kyseessä.

Heidi: Kyllä. Itse tässä mentorina jotenkin tässä, kun on joutunut pohtimaan sitä omaakin pitkää työuraa, niin on tärkeää siis, että tänä päivänä tekee merkityksellistä työtä. Mutta jotenkin olen oppinut senkin, että on myös merkityksellistä itse asiassa, mitä se koko työura on ja miten sitä kokonaisuutta voisi tuoda hyödyksi enemmän. Sitä tulee harvemmin pohdittua ja tässä prosessissa sitä on tullut myöskin pohdittua, että kaikki kokemus on hyödyksi tänä päivänäkin ja voi auttaa löytämään sitä merkityksellisyyttä siihen tämän päivän työhön.

Kati: Ja onhan sekin, niin kuin myös minullekin tietenkin merkityksellistä, että jos, tai niistä keskusteluista, mitä me käydään, niin Heidi voi käyttää sitä suoraan itsekkin sitten hyödykseen, että onhan se tietenkin hienoa sekin, että voi vaikuttaa johonkin sillä tavalla.

Ari: Te molemmat tuossa alussa viittasitte noihin omiin kohtuu pitkiin työuriinne, niin oletteko te kokenut aikaisemmin työuralla tämän kaltaista keskustelua tai tämän kaltaista oppimista, just tätä mentorointia, että miettii, että se on ikään kuin myös väline oppia asioita? Niin, oletteko törmännyt aiemmin moiseen, ja jos niin, mitä se on siellä mahtanut olla?

Heidi: No, en ihan vastaavaan, mutta silloin kun mä olin toimitusjohtajana, niin mä olin sellaisessa toimitusjohtajille tarkoitetussa pienessä ryhmässä, missä keskusteltiin. Koska se työtehtävä on hyvin yksinäinen työtehtävä, niin sitten siinä sai semmoista vertaistukea enemmän, mutta siinä ei liittynyt tällaista yksilömentorointia.

Kati: No tämä on oppimiskokemuksena semmoinen siitä erityinen, että tässähän oppii siis itsestään eniten. Että en, mäkään ehkä ihan samalla tavalla. On ollut siis koulutusrupeamia, vaikka nyt toi ylempi AMK, missä toki refleктоitiin sitä aina niin kuin joka opintojaksossa, että mitä, saavutinko niitä osaamisia, mitä tässä tavoiteltiin ja miten koin niitä saavuttavani. Mutta sekin oli musta vähän ehkä erilaista kuin nyt tämä mentorointikeskustelu on ollut.

Ari: Tuo on aika iso juttu oppia itsestään.

Kati: Joo, ei se niin kauhean helppoa aina ole.

Ari: Eikö se nyt ole ihan easy peasy tuosta ottaa peili käteen ja katsella, että mikä se on?

Kati: Se on varmaan myöskin sitten, että mikä se mentorointisuhteeseen tavallaan heittäytymisen aste on. Että kuinka paljon sitä katsoo sitten peiliin.

Ari: Niin sä tuossa aikaisemmin jotenkin sanoit niin hienosti, että tulla kuulluksi ja jotenkin antaa itselleen mahdollisuuden luottaa. Sehän jotenkin kuulostaa ainakin siltä, että se on myös sitä, että sä oot lähtenyt avoimesti ja oot heittäytynyt ja ottanut vastaan sen, mitä tulee.

Kati: No joo, ainakin yrittänyt kovasti. Ja sitten se on musta vielä eri asia kuin se, että palautehan meille on siis kaikille kanssa tärkeää. Semmoinen niin kuin esihenkilöiltä tai kollegoilta tuleva. Ja mä koen kyllä olevani sellaisessa hommassa, että kyllä mä sitä – niin kuin ei multa sitäkään puutu. Mutta tämä on vielä jotenkin eri tilanne, kun se ei olekaan enää se esihenkilö tai kollega siinä, vaan se mentori, joka katsoo vähän eri silmälälaseilla. Eikä se joka katsoo sitä ihan sun arkea ja jokapäiväistä tekemistä.

Ari: Onko siinä myös semmoisia elementtejä, että kääntääkö se mentori tai mentorin kanssa käytävät keskustelut, niin kääntääkö ne sen näkökulman myös siihen, että sä ehkä rohkenet antaa myös itse itsellesi palautetta?

Kati: Voi olla. Joo. Ehkä ihan osaa kääntää nyt tuohon suuntaan, mutta paljon sitä huomaa pohtivansa aina niiden keskustelujen jälkeenkin ja hyviä kysymyksiä tulee.

Ari: Mietin vain siinä mielessä tätä, siksi kysyn, että kun viittasitte tuohon työkokemukseen ja muuhun, että kun se työkokemus tulee jotenkin jaetuksi tämmöisessä keskustelussa, niin siinä voi myös tulla semmoinen tietynlainen armollisuus itselleen. Ehkä siinä mielessä saada itselleen palautetta, että huomata, että tyyliin ei mun tarvitsekaan ihan täydellinen olla, että riittää tämä 78 prosenttia vaikka tässä kohdassa. Tai jotain tämmöistä, että sen työn pistää huomiota.

Kati: No itse asiassa on tässä ollut kyllä omallakin kohdalla yksi semmoinen ominaisuus tai asia tai miten itse teen. Ja jotenkin olen ajatellut, että se ei välttämättä ole se paras toimintatapa tai jotenkin pitänyt itseäni ehkä, että mä teen sen kohdan heikommin kuin jotkut muut. Mutta sitten kun on Heidin kanssa siitä puhuttu, niin hän onkin kääntänyt sitä niin päin, että sehän on hyvä ominaisuus. Että ei vaikka just takerru lillukan varsiin tai muuta. Ehkä semmoista on tullut vastaan.

Heidi: Ja mehän voidaan jatkaa tässä sitten, koska meillähän on vielä runsaasti aikaa onneksi jäljellä.

Kati: Kyllä

”yhteistä naurua”

Ari: Tiedä, mitä kaikkea löytyy vielä. Sehän on täysin mahdollista. Ja niin kuin tässä nyt on se idea tässä mentorointihankkeessa tässä Jamkilla, että se olisi noin suunnilleen lukuvuodenmittainen kokonaisuus. Ja nyt ootte noin niin kuin karkeasti puolessa välissä kohta menossa. Siinä mielessä nämä puheet, mitä nyt jutellaan, niin sehän on vasta tämän syksyn nostattamia ajatuksia. Ja niin kuin sanoit Heidi, niin ei vielä tiedä, mitä tapahtuukaan syksyn aikana vielä. Kuinka tarkkaan te muuten olette suunnitellut sisällöllisesti näitä teidän keskusteluja ennakoon? Onko teillä joku tällainen, tai lähinnä ehkä sulla Kati, semmoista suunnitelmaa, että mistä me puhutaan, vaan lähtee se spontaanisti liikkeelle?

Kati: Ei ole sellaista ylöskirjattua ikään kuin agenda. Välillä Heidillä on saattanut olla jotain etukäteen mietittyä tai minullakin on saattanut olla, mutta aika luontevasti ne kyllä sitten polveilee ne keskustelut, eri suuntiinkin.

Heidi: Oikeastaan ei ole haluttu ihan hirveästi yhden session yli mennä, koska siihen session aikanakin saattaa ne ajatukset muuttua. On hyvä sitten ikään kuin lopuksi miettiä, että näitä asioita me voidaan nyt pohtia tämä väliaika ennen kuin seuraavan kerran tavataan, koska meilläkin se on tosiaan muuttunut se polku. Jos olisi tehnyt kauhean tarkkoja suunnitelmia, niin se olisi voinut estää meitä kehittymään sillä tavalla vapaasti siihen suuntaan, mihin se luonnollisesti pitäisikin se mentoriprosessi viedä eteenpäin. Näin mä sen jotenkin koen. Musta se on ollut hyvä, että meillä on ollut semmoiset, on ollut kehykset ja on onneksi ollut sitä apua ja tukea siitä yhteistä palaverista, mutta myöskin meillä on ollut ehkä rohkeus myöskin sitten pitää se meille sopiva polku auki.

Kati: Joo, jotenkin ajattelin myös samoin, että jos meillä olisi tässä ollut semmoinen jotenkin naulattu tavoite, että tämä ja tämä asia pitää tässä, niin se estäisi kyllä harhailemasta sitä hedelmällistä semmoista sivupoluille joutumista.

Ari: On kyllä ihana ajatus, kun puhutaan oppimisesta, niin monesti ajatellaan, että pitää olla joku oppimistavoite, tiukasti asetettu tavoite. Ja nyt te kuitenkin tavallaan tässä todistatte, että vaikka ei sitä tavoitetta ole tiukasti ollutkaan, niin silti on tapahtunut oppimista vallan hienosti, molemmilla. Se kuulostaa joku kauhean hienolta paradoksilta, vaikka se onkin ihan todellista elämää.

Heidi: Kyllä, ja varmaan se oppiminen on ollut meille se oppiminen, mitä me nimenomaan tarvitsemme.

Ari: Juuri näin. Teidän näköinen tapa toimia. Hyvä esimerkki myös siitä, että ei ole tämmöistä ennakkoon määriteltä oikeaa ja väärää, miten joku mentorointiprosessi pitää rakentua, vaan se rakentuu teidän välille, teidän näköisenänne kokonaisuutena.

Kati: Joo ja ajattelen myös sitä, että tässä meidänkin nyt aloittaneessa mentorointipareissa on hyvin erinäköisiä niitä tavallaan, miksi siihen on tultu tai tavoitteita tai muuta, mutta arvostan kovasti sitä, että on ollut lupa tavallaan siis tulla myös näin, että tavallaan on tuulettamassa sitä omaa ajattelua ja sillä tavalla ei ole sellaista konkreettista, että tämä juttu pitää tässä saada valmiiksi. Että silleen on kyllä ollut hienoa, että on tämmöinen mahdollisuus.

Ari: Näin se on.

”Instrumentaalimusiikkia”

Ari: Ihan tässä sitten loppuvaihetta lähestytään tästä meidän pätkäilystä. Mitä te ajattelisitte nyt sanoa niille, jotka nyt ehkä miettii tätä kuunnellessaan, että mikä ihmeen mentorointi, kannattaako lähtee ja viekö se työaika ja mistä mä sen työajan otan ja minä en nyt tiedä, eli mitä sanoisitte vinkkinä – mahdollisesti mukaan lähteville?

Heidi: No ilman muuta mä oon kyllä iloinen, että Jamkissa järjestetään tämmöinen mahdollisuus ja kun tämmöinen mahdollisuus on olemassa, niin suosittelen kyllä kaikkia rohkeasti vaan mukaan, jos vähänkin tuntuu, että asia kiinnostaa. Itse olen saanut tosiaan paljon enemmän, vaikka heti alkuunkin ajattelin, että mä haluan kyllä kokea tuon prosessin, mutta olen vielä saanut paljon enemmän ja erilaisia asioita, mitä mä alkuun olisin voinut tietää. Eli on ihan hyvä, jos lähdet mukaan, vaikka et tiedäkään, että mitä kaikkea haluat siltä prosessilta.

Kati: Joo, mä oon samaa mieltä tuosta juuri, että ei muuta kuin kokeilemaan vaan, että ei tarvii välttämättä olla silleen ihan valmis ajatus siitä, että mihin tämä johtaa. Se kehkeytyy kyllä sitten tässä ajan myötä.

Ari: Niin, nuo on kyllä hyviä vinkkejä. Me ollaan tässä nyt juteltu tovi ja ihmetelty sitä mentorointia ja teidän mentorointihanketta. Onko tässä keskustelussa syntynyt jotain semmoista, mikä oli yllättävää tai ehkä, tuliko pieniä oivalluksia nyt, mitä juteltiin? Oliko tämä ihan sitä, mitä meinasittekin?

Kati: No mehän siis ajateltiin etukäteen, että tämähän on siis yksi mentorointitapaaminen, tämäkin, missä näitä käydään läpi.

Ari naurahtaen: Joo, tuo on hienoa.

Kati: Kun vähän täytyy tässä koota sitä ajatusta, että mitä on tapahtunut tähän saakka, niin voi olla, että tämä ruokkii sitten jotakin seuraavia keskusteluja. Meillä tässä ennen joulua vielä yksi lounas ja yksi mentorointitapaaminen jäljellä, että voi olla, että palataan sitten siihen, että miksi sinä silleen sanoit?

”Naurua”

Heidi: Ja kylläpä mun mielestä tässä keskustelussa kokonaisuutena käy ilmi se, että miten hieno asia tämmöinen mentorointi on ja miten hieno asia on semmoinen, että voi tukea toisia työkavereita. Ja kiitos sullekin Ari, että oot tämmöisen alulle pannut ja oot ollut tässä meidän tukena ja apuna. Meitä kehittämissä ihmisinä ja myöskin työntekijöinä.

Ari: Lämmin kiitos kiitoksista ja lämmin kiitos teille, että tulitte paikalle. Kiitos sinulle, joka tämän kuuntelit. Oikein hyvää jatkoa.